

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL SUDA

ODLUKA

Zahtjev br. 57242/13
Damir BELOŠEVIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 3. prosinca 2019.
u vijeću u sastavu:

Krzysztof Wojtyczek, *predsjednik*,
Ksenija Turković,
Aleš Pejchal,
Pauliine Koskelo,
Tim Eicke,
Jovan Ilievski,
Raffaele Sabato, *suci*,

i Abel Campos, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 9. kolovoza 2013.
godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na
očitovanje koje je dostavio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Damir Belošević, hrvatski je državljanin,
rođen je 1961. godine i živi u Zagrebu. Podnositelja zahtjeva pred Sudom je
zastupao g. B. Makarović, odvjetnik iz Zagreba.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š.
Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se
sažeti kako slijedi.

1. Događaji koji su doveli do spora

4. Dana 3. ožujka 2003. podnositelj zahtjeva sklopio je ugovor o radu na neodređeno vrijeme s društvom Z. („društvo“) za radno mjesto direktora. Istog je dana društvo podnositelja zahtjeva prijavilo u nacionalni sustav obveznog mirovinskog i zdravstvenog osiguranja.

5. Dana 10. ožujka 2003. podnositelj zahtjeva i društvo sklopili su daljnji ugovor („ugovor o pravima i obvezama direktora društva“) u kojem su navedena njegova prava i obveze kao direktora društva. Ugovorom je, *inter alia*, predviđeno sljedeće: (a) društvo može u bilo kojem trenutku smijeniti direktora, (b) ako se ugovor raskine na zahtjev društva, podnositelju zahtjeva mora biti ponuđen ugovor o radu za drugo radno mjesto u društvu koje odgovara njegovim kvalifikacijama i (c) ako podnositelj zahtjeva odbije sklopiti takav novi ugovor o radu, imao bi pravo na određenu osnovnu plaću u razdoblju od tri mjeseca nakon raskida.

6. Dana 20. prosinca 2004. društvo je na skupštini donijelo odluku o smjeni podnositelja zahtjeva s položaja direktora.

7. Dana 24. prosinca 2004. podnositelj zahtjeva otišao je na bolovanje.

8. Dana 20. ožujka 2005. društvo je podnositelja zahtjeva odjavilo iz nacionalnog sustava obveznog mirovinskog i zdravstvenog osiguranja.

9. Dana 26. travnja 2005. podnositelj zahtjeva vratio se na posao nakon bolovanja. Po povratku mu je društvo vratilo radnu knjižicu te mu je predalo kopiju obavijesti o odjavi iz sustava mirovinskog i zdravstvenog osiguranja. Istog je dana potpisao bilješku kojom je potvrdio da je primio te dokumente. Međutim, nije mu dostavljena pisana odluka o otkazu ugovora niti mu je na neki drugi način pruženo obrazloženje za prestanak radnog odnosa, kako je propisano mjerodavnim zakonodavstvom o zapošljavanju.

10. U dopisu od 27. travnja 2005. godine naslovljenom na društvo, podnositelj zahtjeva napisao je:

„Kako je moje bolovanje zaključeno sa danom 25. travnja 2005. godine, dana 26. travnja sam došao raditi i kako moj ugovor o radu [s društvom] nije raskinut, molim da me rasporedite na rad.“

11. Dana 27. travnja 2005. društvo je obavijestilo podnositelja zahtjeva da je, temeljem programa otpuštanja viška radne snage društva, usvojenog na skupštini društva, podnositelju zahtjeva bio ponuđen ugovor o radu na neodređeno vrijeme kod drugog poslodavca, gdje je trebao započeti s radom 1. svibnja 2005. godine. Nadalje, društvo je pristalo plaćati njegovo mirovinsko i zdravstveno osiguranje za razdoblje između 21. ožujka i 30. travnja 2005. godine.

12. Dana 28. travnja 2005. podnositelj zahtjeva podnio je društvu zahtjev za zaštitu prava. Nije primio nikakav odgovor.

13. Nakon prigovora podnositelja zahtjeva u kojem je prigovorio povredi mjerodavnog zakonodavstva o zapošljavanju, zdravstvenom osiguranju i mirovinskom osiguranju u vezi s prestankom njegova radnog

odnosa, 16. i 19. svibnja 2005. godine inspekcija rada provela je očevid na licu mjesta u prostorijama društva. U svom izvješću od 10. lipnja 2005. godine, inspekcija rada utvrdila je da je društvo počinilo nekoliko prekršaja vezanih uz zapošljavanje, protivno mjerodavnom zakonodavstvu, uključujući odjavu podnositelja zahtjeva iz sustava mirovinskog i zdravstvenog osiguranja bez pružanja pisane odluke u kojoj se navode razlozi za njegov otkaz. Podnositelju zahtjeva savjetovano je da može osporiti zakonitost prestanka radnog odnosa pokretanjem parničnog postupka.

2. Upravni postupak pred Hrvatskim zavodom za zapošljavanje

14. U međuvremenu, dana 2. svibnja 2005. podnositelj zahtjeva podnio je Hrvatskom zavodu za zapošljavanje, Područnom uredu Zagreb zahtjev za prijavu kao nezaposlena osoba i dodjeljivanje novčane naknade za vrijeme nezaposlenosti. Uz zahtjev je priložio kopiju svoje radne knjižice i potvrdu Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje o naknadi plaće koja mu je isplaćena za vrijeme bolovanja.

15. Dana 5. svibnja 2005. Područni ured Hrvatskog zavoda za zapošljavanje zatražio je od podnositelja zahtjeva da dostavi relevantne dokaze o osnovama za prestanak njegova radnog odnosa.

16. Dana 1. srpnja 2005. podnositelj zahtjeva obavijestio je Područni ured Zavoda da je njegov radni odnos bio prekinut protiv njegove volje od strane poslodavca dok je bio na bolovanju i da mu nikada nije dostavljena pisana odluka u kojoj se navode osnove za prestanak njegova radnog odnosa. Dostavio je i kopije svih dokumenata koje je posjedovao u vezi s prestankom radnog odnosa. Ti su dokumenti, među ostalim, uključivali i kopiju odluke društva kojom je smijenjen s položaja direktora, kopiju obavijesti o odjavi iz sustava mirovinskog i zdravstvenog osiguranja i izvješće inspekcije rada od 10. lipnja 2005. godine (vidi stavke 6., 8. i 13. ove odluke).

17. Dana 8. srpnja 2005. Područni ured Zavoda zatražio je od društva da dostavi dokaze o osnovama za prestanak radnog odnosa podnositelja zahtjeva budući da podnositelj to nije učinio.

18. U dopisu od 14. srpnja 2005. godine društvo je Područni ured Zavoda obavijestilo da je podnositelj zahtjeva smijenjen s položaja direktora društva odlukom od 20. prosinca 2004. godine (vidi stavak 6. ove odluke). Dostavilo je kopiju te odluke. Nije pružilo obrazloženje za smjenu podnositelja zahtjeva.

19. Rješenjem od 4. kolovoza 2005. godine Područni ured Zavoda odbio je podnositeljev zahtjev za novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti, utvrdivši da nije dostavio relevantne dokaze o osnovama za prestanak radnog odnosa niti je pružio objašnjenje zašto nije mogao dostaviti te dokaze.

20. Dana 19. rujna 2005. podnositelj zahtjeva obavijestio je Područni ured Zavoda da je 29. kolovoza 2005. godine vraćen na rad na temelju odluke Općinskog suda u Zagrebu od 18. srpnja 2005. godine (vidi stavke 29. - 30. ove odluke). Stoga je zatražio da mu se dodijeli novčana naknada za vrijeme nezaposlenosti samo za razdoblje između 21. ožujka i 28. kolovoza 2005. godine.

21. Dana 31. listopada 2005. podnositelju zahtjeva dostavljeno je rješenje Područnog ureda Zavoda od 4. kolovoza 2005. godine kojim je odbijen njegov zahtjev za novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti (vidi stavak 19. ove odluke).

22. Dana 11. studenog 2005. podnositelj zahtjeva uložio je žalbu Hrvatskom zavodu za zapošljavanje, Središnjoj službi Zagreb.

23. Rješenjem od 8. prosinca 2005. godine Središnja služba Zavoda odbila je žalbu podnositelja zahtjeva, potvrđujući obrazloženje Područnog ureda (vidi stavak 19. ove odluke).

24. Dana 10. siječnja 2006. podnositelj zahtjeva podnio je tužbu radi pokretanja upravnog spora na Upravnom sudu Republike Hrvatske.

25. Presudom od 27. siječnja 2010. godine Upravni sud odbio je podnositeljevu tužbu, potvrđujući obrazloženje Hrvatskog zavoda za zapošljavanje (vidi stavke 19. i 23. ove odluke).

26. Dana 18. kolovoza 2010. podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv presude Upravnog suda, prigovarajući, *inter alia*, povredi prava na poštenu postupak zajamčenog Ustavom Republike Hrvatske.

27. Odlukom od 14. veljače 2013. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva. Ta je odluka dostavljena punomoćniku podnositelja zahtjeva 25. veljače 2013. godine.

3. Parnični postupak zbog nezakonitog otkaza

28. U međuvremenu, dana 18. svibnja 2005. podnositelj zahtjeva podnio je tužbu protiv društva zbog nezakonitog otkaza pred Općinskim sudom u Zagrebu. Zatražio je i da sud donese privremenu mjeru kojom bi naložio društvu da ga vrati na rad do okončanja tog postupka.

29. Odlukom od 18. srpnja 2005. godine Općinski sud u Zagrebu odobrio je zahtjev podnositelja zahtjeva za privremenu mjeru te je naložio društvu da ga vrati na rad.

30. Dana 29. kolovoza 2005. podnositelj zahtjeva vraćen je na rad i raspoređen na drugo radno mjesto u društvu.

31. Dana 3. listopada 2005. podnositelj zahtjeva i društvo sklopili su izvansudsku nagodbu prema kojoj je (a) društvo ukinulo svoju odluku o prestanku njegova radnog odnosa, (b) stranke su sporazumno raskinule ugovor od 10. ožujka 2005. godine (vidi stavak 5. ove odluke), (c) stranke su sklopile novi ugovor o radu za radno mjesto na kojem je podnositelj zahtjeva radio od 29. kolovoza 2005. godine (vidi prethodni stavak ove odluke) i (d) društvo je priznalo kontinuitet radnog odnosa podnositelja

zahtjeva od 3. ožujka 2005. nadalje. Osim toga, na temelju navedene nagodbe društvo je pristalo (a) podnositelju zahtjeva platiti 57.000,00 hrvatskih kuna (HRK) na ime zaostataka plaće za razdoblje između 21. ožujka i 28. kolovoza 2005. godine, (b) isplatiti mu 2.500,00 kuna na ime solidarne naknade, predviđene mjerodavnim kolektivnim ugovorom, koja pripada zaposlenicima koji su bili na bolovanju duže od devedeset dana, i (c) isplatiti mu 4.697,00 kuna na ime nastalih troškova parničnog postupka. Zauzvrat je podnositelj zahtjeva pristao povući tužbu i odreći se zakonske zatezne kamate obračunate na zaostatke plaće.

32. Dana 31. listopada 2005. podnositelj zahtjeva povukao je svoju tužbu.

33. U odluci od 8. svibnja 2007. godine Općinski je sud utvrdio da je tužitelj povukao tužbu.

B. Mjerodavno domaće pravo

34. Članak 55. stavak 2. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju i pravima za vrijeme nezaposlenosti (Narodne novine br. 32/02, s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi između 5. travnja 2002. i 1. ožujka 2017., glasi kako slijedi:

„Ako je na osnovi pravomoćne sudske odluke ili odluke poslodavca radnik vraćen na rad i počeo raditi te su mu uspostavljena prava po osnovi rada za razdoblje u kojem je bio nezaposlen, radnik je dužan vratiti Zavodu iznose isplaćene novčane naknade.“

PRIGOVORI

35. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da su mu domaće vlasti nametnule nemogući teret dokazivanja i da su njegov zahtjev za novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti odbile na pretjerano formalan način.

36. Također je prigovorio odbijanju domaćih vlasti da odobre njegov zahtjev za novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti.

PRAVO

37. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je imao legitimna očekivanja da će njegov zahtjev za novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti biti odobren jer je taj zahtjev imao dovoljnu osnovu u nacionalnom pravu. Odluka domaćih vlasti da odbiju njegov zahtjev na temelju njegovog navodnog propusta da dostavi dokaze koje nikako nije mogao dostaviti predstavljala je pretjeran formalizam u suprotnosti s njegovim pravom na pošteno suđenje. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj ...“

38. Kao gospodar karakterizacije koja se u pravu daje činjenicama predmeta (vidi *Guerra i drugi protiv Italije*, 19. veljače 1998., stavak 44., *Izješća o presudama i odlukama 1998-I*, i *Radomilja i drugi protiv Hrvatske* [VV], br. 37685/10 i 22768/12, stavak 124., 20. ožujka 2018.), i uzimajući u obzir tvrdnje podnositelja zahtjeva (vidi prethodni stavak ove odluke), Sud je, kad je tuženu Vladu obavijestio o zahtjevu, smatrao da se predmet treba ispitati i na temelju članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Stoga je stranke pozvao da dostave očitovanja na temelju tog članka koji glasi kako slijedi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

39. Vlada je osporila dopuštenost zahtjeva. Tvrdila je da je zahtjev očigledno neosnovan jer je podnositelj zahtjeva uskratio ključne informacije. Podredno je tvrdila da podnositelj zahtjeva nije bio žrtva povrede članka 6. stavka 1. Konvencije ni članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

40. Sud smatra primjerenim prvo ispitati tvrdnju Vlade da je podnositelj zahtjeva uskratio ključne informacije.

A. Tvrdnje stranaka

1. Vlada

41. Vlada je ustvrdila da u svom zahtjevu Sudu podnositelj zahtjeva nije naveo relevantne informacije koje se odnose na samu bit predmeta, točnije, da nije spomenuo izvansudsku nagodbu od 3. listopada 2005. godine (vidi stavak 31. ove odluke), kojom su otklonjene sve negativne posljedice vezane uz prestanak njegova radnog odnosa. S tim u vezi, Vlada je istaknula da su, sukladno članku 55. stavku 2. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju i pravima za vrijeme nezaposlenosti, nezaposlene osobe koje su primale novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti obvezne vratiti isplaćene iznose ako su vraćene na rad te su im ponovno uspostavljena prava po osnovi rada za razdoblje u kojem su bile nezaposlene (vidi stavak 34. ove odluke).

42. Uskraćivanjem te ključne informacije, podnositelj zahtjeva Sudu je dostavio nepotpun i obmanjujući prikaz činjenica, tako onemogućavajući Sudu da donese informiranu odluku o dopuštenosti i osnovanosti predmeta, odnosno da donese odluku na temelju potpunog poznavanja činjenica.

43. Vlada je dalje tvrdila da je podnositelj zahtjeva svjesno izostavio navedene informacije jer je znao da bi njegov zahtjev u suprotnom bio očigledno neosnovan. Tako je pokušao utjecati na Sud da o njegovom predmetu odluči na temelju nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

2. Podnositelj zahtjeva

44. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da Vladine tvrdnje nisu dovele u pitanje dopuštenost ni osnovanost njegovog zahtjeva. Ponovio je da je podnio zahtjev Sudu jer mu je Hrvatski zavod za zapošljavanje, na pretjerano formalan način, uskratio novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti u razdoblju u kojem je doista bio nezaposlen.

45. Činjenica da je kasnije uspio postići nagodbu sa svojim poslodavcem nije mogla otkloniti činjenicu da mu je neopravdano odbijena novčana naknada za vrijeme nezaposlenosti u razdoblju između 20. ožujka i 29. kolovoza 2005. godine tijekom kojeg nije imao posao ni bilo kakav dohodak. Time su mu uzrokovane velike poteškoće i nanesene su mu bol i patnja jer „nije imao od čega živjeti“ te se morao snalaziti na različite načine (primjerice, posuđivanjem novca). Svrha je novčane naknade za vrijeme nezaposlenosti pružanje pravovremene pomoći osobama kojima je prestao radni odnos bez obzira na mogućnost da kasnije budu vraćene na rad na temelju sudske odluke ili od strane samog poslodavca, a u kojem slučaju bi morale vratiti primljenu novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti (vidi stavak 34. ove odluke). Upravo zato što je vraćen na rad, u svom zahtjevu Sudu nije tražio naknadu materijalne štete koja bi odgovarala uskraćenoj novčanoj naknadi za vrijeme nezaposlenosti na koju je imao pravo. Umjesto toga, tražio je samo naknadu za pretrpljenu nematerijalnu štetu.

46. Konačno, podnositelj zahtjeva objasnio je da bi, da mu je bila isplaćena novčana naknada za vrijeme nezaposlenosti, bio u boljem položaju kad je s poslodavcem pregovarao o uvjetima nagodbe. Budući da mu je ta naknada uskraćena, bio je u slabijem položaju i stoga je bio prisiljen odreći se zakonske zatezne kamate obračunate na zaostatke plaće (vidi stavak 31. ove odluke).

B. Ocjena Suda

47. Sud ponavlja da propust podnositelja zahtjeva da ga na početku obavijesti o nekoj činjenici koja je bitna za ispitivanje predmeta, u načelu, može dovesti do proglašavanja zahtjeva nedopuštenim zbog zlouporabe prava na podnošenje zahtjeva u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije (vidi, primjerice, *Gross protiv Švicarske* [VV], br. 67810/10, stavci 35. - 36., ECHR 2014; *Al-Nashif protiv Bugarske*, br. 50963/99, stavak 89. 20. lipnja 2002.; i *Kerechashvili protiv Gruzije* (odl.), br. 5667/02, ECHR 2006 V). Da bi Sud donio takav zaključak, obmanjujuće informacije trebaju se odnositi na samu srž predmeta (vidi, primjerice, *Betry protiv Poljske*,

br. 57675/10, stavak 44., 3. studenog 2015.; *Mitrović protiv Srbije*, br. 52142/12, stavci 33. - 34., 21. ožujka 2017.; i *Shalyavski i drugi protiv Bugarske*, br. 67608/11, stavak 45., 15. lipnja 2017.). Štoviše, svaki namjerni pokušaj obmanjivanja Suda mora biti utvrđen s dostatnom sigurnošću (primjerice, gore citirani predmet *Gross*, stavak 28., i *S.L. i J.L. protiv Hrvatske*, br. 13712/11, stavci 48. - 49., 7. svibnja 2015.).

48. Sud nadalje ponavlja da, kad god podnositelj zahtjeva propusti, protivno pravilu 44.C, stavku 1. Poslovnika Suda, otkriti relevantne informacije na vlastitu inicijativu, ovisno o konkretnim okolnostima predmeta, Sud može izvući zaključke koje smatra prikladnim, uključujući brisanje zahtjeva na temelju bilo koje od triju točki članka 37. stavka 1. Konvencije (vidi, primjerice, *Turava i drugi protiv Gruzije* (odl.), [Odbor], br. 7607/07 i 8710/07, 27. studenog 2018.).

49. Sud stoga smatra primjerenim prvo utvrditi može li ga činjenica koju je podnositelj zahtjeva izostavio iz svog zahtjeva i o kojoj ga je obavijestila Vlada, odnosno nagodba od 3. listopada 2005. godine (vidi stavak 31. ove odluke), navesti da zaključi da više nije opravdano nastaviti s daljnjim ispitivanjem zahtjeva te da se stoga predmet može izbrisati s liste predmeta u skladu s člankom 37. stavkom 1. točkom (c) Konvencije, čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

„1. Sud može u svakom stadiju postupka odlučiti da izbriše neki zahtjev s liste predmeta kad okolnosti dovode do zaključka:

...

c) da iz nekog drugog razloga koji utvrdi Sud više nije opravdano nastaviti s daljnjim ispitivanjem zahtjeva.

Međutim, Sud će nastaviti ispitivanje zahtjeva ako to traže interesi poštovanja ljudskih prava zajamčenih Konvencijom i dodatnim protokolima.

50. Sud ponavlja da uživa široku slobodu procjene pri utvrđivanju razloga na koje se može pozvati za brisanje zahtjeva na toj osnovi, pri čemu se, međutim, podrazumijeva da takvi razlozi moraju postojati u posebnim okolnostima svakog pojedinog predmeta (vidi, primjerice, *Oya Ataman protiv Turske* (brisanje), br. 47738/99, stavak 24., 22. svibnja 2007.).

51. Prema mišljenju Suda, izvansudska nagodba od 3. listopada 2005. godine (vidi stavak 31. ove odluke) činjenica je koja je, s obzirom na mjerodavno domaće pravo (vidi stavak 34. ove odluke), nesumnjivo predstavljala relevantne, ako ne i ključne informacije za potrebe odlučivanja o dopuštenosti i osnovanosti ovog zahtjeva. Sud osobito uzima u obzir tvrdnje podnositelja zahtjeva o tome zašto nije otkrio te informacije (vidi stavke 44. - 46. ove odluke). Međutim, iako je točno da mogu postojati različita stajališta o tome jesu li predmetne informacije bile od ključnog značaja, Sud smatra da je podnositelj zahtjeva, kojeg je zastupao odvjetnik, morao biti svjestan da su te informacije bile toliko važne za pravilno ispitivanje predmeta da su morale biti otkrivene. Sud stoga smatra da,

budući da nije otkrio te informacije prilikom podnošenja zahtjeva, podnositelj zahtjeva nije ispunio svoje postupovne obveze na temelju pravila 44.C, stavka 1. Poslovnika Suda.

52. Nadalje, praktični učinak navedene izvansudske nagodbe bilo je otklanjanje, u velikoj mjeri, posljedica kojima je podnositelj prigovorio u vezi s prestankom njegova radnog odnosa. Osim toga, bilo bi teško tvrditi da je podnositelj zahtjeva postupao pod prisilom kada se odrekao prava na zakonsku zateznu kamatu obračunatu na zaostatke plaće (vidi stavak 31. ove odluke; vidi također, *mutatis mutandis*, *Calì i drugi protiv Italije* (brisanje), br. 52332/99, stavak 25., 19. svibnja 2005., i *La Rosa i Alba protiv Italije (br. 1)* (brisanje), br. 58274/00, stavak 25., 28. lipnja 2005.).

53. Uzimajući u obzir uvjete te nagodbe, Sud smatra da je primjeren zaključak, u smislu pravila 44.C, stavka 1. *in fine*, koji treba izvući iz propusta podnositelja zahtjeva da otkrije postojanje nagodbe, da nije opravdano nastaviti s daljnjim ispitivanjem zahtjeva u smislu članka 37. stavka 1. točke (c) Konvencije (vidi, primjerice, gore citirani predmet *Turava i drugi*, stavak 39.). Nadalje, Sud je uvjeren da interesi poštovanja ljudskih prava zajamčenih Konvencijom i njezinim protokolima ne traže nastavak ispitivanja zahtjeva (članak 37. stavak 1. *in fine*).

54. U skladu s tim, primjereno je izbrisati predmet s liste.

55. S obzirom na ovaj zaključak, Sud ne nalazi potrebnim ispitati prigovore Vlade o nedopuštenosti. Isto tako, Sud smatra da nije potrebno ispitati po službenoj dužnosti pitanje je li propust podnositelja zahtjeva da obavijesti Sud o gore navedenoj nagodbi predstavljao zlouporabu prava na podnošenje zahtjeva.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Odlučuje izbrisati zahtjev s liste predmeta.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 9. siječnja 2020.

Abel Campos
Tajnik

Krzysztof Wojtyczek
Predsjednik

© 2020 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga